

Hi ha força paral·lelismes entre aquest nou disc que presenteu i l'anterior, *Bed&Breakfast*. L'èxit us ha animat a continuar estils de lletra i de música que consolidàveu en aquell disc?

—EDUARD COSTA: Hi ha coses que són marques de la casa, que van néixer amb nosaltres: cantar tots quatre, jugar amb les veus i explicar històries.

—DANI ALEGRET: Ho fem així perquè és la nostra manera de funcionar.

—FERRAN PIQUÉ: Tot i que, al començament, ho fèiem igual i no funcionava. A *Castafore Cabaret* hi havia els mateixos ingredients i no funcionava. Les lletres narratives, sí. Quins paral·lelismes més hi veieu?

—“L'home que dobla en Bruce Willis” té unes pautes semblants a “L'home que treballa fent de gos”...

—E. COSTA: Sí, amb aquest tanquem la trilogia. Quan fèiem “L'home que treballa fent de gos” ja dèiem que hi hauria un tercer home...

—D. ALEGRET: I això no vol dir que no n'hi pugui haver un quart! Ens feia gràcia aquest prototip de perdedor. Ens anava molt bé per a explicar segons quins sentiments.

—A més “Les parelles lingüístiques” recorda d'alguna manera “4-3-3” [“Un *shawarma* amb tu és el millor que hi ha”].

—E. COSTA: És bo que hi vegeu ancoratges amb l'anterior.

—F. PIQUÉ: Potser sí. Ara que ho dieu, “4-3-3” sí que era un joc directe de fer una conversa sobre una relació amb termes de futbol i amb aquesta cançó, que va sortir de la rima entre *after hour* i Schopenhauer, ens vam decidir a fer servir termes filosòfics. Aquí potser hi ha la similitud amb el model del futbol. La diferència és que en aquesta teníem clar que havia de ser una festa i no acabar malament. No hi ha aquell tomb de moltes cançons de *Bed&Breakfast* que al final convertia el protagonista en perdedor. Aquest és un triomfador.

—D. ALEGRET: Una cosa que sí que ha estat conscient és que la primera cançó sigui un pont entre *Bed&Breakfast* i *Espècies per catalogar*. Després ens n'allunyem més, agafem dreceres que no havíem provat, però és clar que ens movem dins el mateix territori.

—Per què dieu que la primera cançó, “L'affaire Sofia”, és un pont?

“És tristíssim que hi hagi tants bons músics i no puguin tocar”

Els Amics de les Arts publiquen el seu nou disc, ‘Espècies per catalogar’, el 14 de febrer. Repassem les cançons amb tres dels seus components: Eduard Costa (veu, xilòfon i melòdica), Ferran Piqué (veu, guitarra i bases) i Dani Alegret (veu i piano), amb una petita intervenció, a distància, de Joan Enric Barceló (veu i guitarra).

—D. ALEGRET: Perquè obrim amb les quatre veus, no a *cappella*, perquè hi ha un Hammond a sota molt baixet, però és com dir: “Hola, hem tornat”.

—E. COSTA: Volíem que quan poséssiu el disc al cotxe i comencés a sonar, diguessiu “Són Els Amics de les Arts.”

—D. ALEGRET: És cert que musicalment és una mica més arriscada, amb unes veus que has d'afinar molt i alguna harmonia complicada, però hi connecta molt bé. És una bona porta d'entrada.

—La segona cançó és “Les parelles lingüístiques”, que comentàvem, i la

tercera, “L’home que dobla en Bruce Willis”. Comença amb piano i veu per a una escena d’acció!

—E. COSTA: Sí, d’acció però en càmera lenta. És molt cinematogràfic. Fas com el paio que parla de l’acció que passa: s’obre la porta i en Bruce Willis i la seva xicota... Fas com de doblador de l’escena...

—D. ALEGRET: És el moment d’acció en què es congela la imatge. Potser per això es pot fer en piano i veu. I de sobte arrenca la cançó i tot comença a caminar. La cançó és com una mena de mirall. És en Bruce Willis, que té una vida molt interessant, i el seu doblador que el vol conèixer.

—El primer *single* que heu fet públic és “Monsieur Cousteau”. Feu servir un ritme i un sintetitzador que recorden els anys 80.

—F. PIQUÉ: Sí, vam rapinyar un Moog, un sintetitzador antic, i vam trobar aquest so com de sonda, com de Morse, que ens donava molt de joc.

—E. COSTA: La part musical del mig sí que és més anys 80. L’escoltes i penses que t’ha transportat. En el fons penso que la música va d’acord amb aquella època.

—Com escriviu les cançons?

—D. ALEGRET: Cada cançó és un món. Cadascuna té una història al darrere. Des de cançons que són cent per cent corals des del principi, com ara “L’home que dobla en Bruce Willis”; unes altres que parteixen d’una frase i que hi vam anar aportant tots peces; i unes altres que no: de vegades arriba un de nosaltres amb una estructura mig feta i, a partir d’aquí, anem construint la peça, com ara “L’arquitecte”. Hi ha vegades que un té una música que li agrada molt, però gens de lletra. Llavors demana ajuda als altres. No tenim mètode.

—F. PIQUÉ: Cada cançó és diferent. En el cas de “Monsieur Cousteau”, per exemple, teníem una tornada des del començament que, finalment, no és a la cançó. A l’últim moment la vam descartar perquè no tenia res a veure amb allò que havíem escrit després. Era “Perquè el forat d’ozó/ no l’has fet tu ni l’he fet jo/ ni en Chris Garneau.” No sé com el vam canviar per Cousteau...

—E. COSTA: Perquè buscàvem algú que poguéssim relacionar amb la capa d’ozó. Va sortir Cousteau, vàrem descartar Garneau i, finalment, també la

referència al forat d’ozó. Vas treballant les frases i perfilant el personatge.

—Per què ho tituleu *Espècies per catalogar*? Potser perquè cada cançó es un personatge...

—F. PIQUÉ: Teníem clar que havia de tenir alguna cosa a veure amb exploradors. La idea d’explorar ens agradava. Ens quadrava amb aquesta idea de sortir. *Espècies per catalogar* era com dir: “Encara hi ha coses per descobrir.”

—D. ALEGRET: Cada cançó, no tan sols les nostres, és una petita espècie que deixes anar i de segur que hi haurà algú que te la catalogarà. És inevitable que la gent posi etiquetes. Un disc són uns animals que deixes allà, que ningú no coneix i que, per primer cop, algú veurà...

—F. PIQUÉ: Crec que a cada cançó hi ha un viatge. No només les més evidents, com “El matrimoni Arnolfini”, que explica els viatges d’una parella. A totes. O viatgen físicament o viatgen emocionalment. N’hi ha que són coses que has de viure, que has de descobrir.

—A “Els ocells” viatgen els ocells, però no els protagonistes. La cançó recorda una altra cançó de *Bed&Breakfast*, “L’home que va matar Liberty Valance”.

—E. COSTA: És com pausada, solemne. Hi ha una relació de parella...

—F. PIQUÉ: Una relació autodestructiva, sí. És cert.

—E. COSTA: A “Liberty Valance” és un home que no mereix la dona que té i aquí són dos que no es mereixen com a parella, tot i que hi ha atracció física i sexual.

—“Lousiana o els camps de cotó” és la història d’un que marxa i escriu a la seva família des de la distància, després d’un temps de separació.

—D. ALEGRET: És un fill que escriu una carta als seus pares per dir-los que, tot i que va marxar, que no pateixin, que si un dia s’hi ha de ser, ell tornarà i serà amb ells. És un missatge optimista, però es veu que hi ha hagut una ferida. Com que no volíem que fos una cançó trista, és un mig temps. Vam procurar que no fos feixuga.

—F. PIQUÉ: Expliquem una ferida en el moment que ja s’ha guarit. Jo estic molt content de com ha quedat aquesta cançó. Jo m’imagino que és un *mail*... i la mare que, quan llegeix això, plora feliç.

—E. COSTA: A més hi ha la coda del final, aquest so que es va repetint, un so que ens recorda Louisiana i per això hi hem posat aquest títol, que situa geogràficament l’emigrant.

—“Carnaval”, en canvi, és tot un gran joc de paraules.

—E. COSTA: És clarament un joc.

—Havíeu fet una juguesca amb Màrius Serra per a introduir un palíndrom en una cançó?

—D. ALEGRET: No, però podria haver estat. De fet, l’hi hem volgut ensenyar i li ha agradat. “Carnaval” és d’aquelles en què ens trobem molt còmodes, perquè ens posem unes regles de joc i dins d’aquest camp comencem a jugar-hi. Després surt una cançó de dotze minuts i anem retallant fins que queda la cançó completa i rodona. A més a més, hi hem pogut col·laborar amb el Col·lectiu Bros-

sa i això la fa diferent de la resta del disc. Ells hi van fer els arranjaments. Els vam donar la cançó despullada, amb quatre acords i la melodia i ells hi han fet els arranjaments.

—E. COSTA: No volíem fer cap col·laboració, però ells toquen el vibràfon, la viola de roda, el fagot. Ens va venir de gust provar de portar aquesta música al nostre públic. I que fos una festa d'instruments i una festa de lletra.

—**“A aquestes alçades de la pel·lícula” torna a tenir referències cinematogràfiques.**

—E. COSTA: És un guionista, un paio que demana a crits que la seva situació es refloti i quan ja ho té perdut pensa que necessitaria els millors guionistes de cinema per a arreglar-ho.

—F. PIQUÉ: És el retrat del ridícul que fa volent-ho arreglar quan no té remei.

—E. COSTA: És molt *Bed&Breakfast*, aquesta.

—**A *Bed&Breakfast* hi havia una certa crueltat amb algunes relacions – “Les meves ex i tu”, per exemple– que aquí gairebé no s’hi troba.**

—D. ALEGRET: Però el personatge d’aquesta cançó podria ser el de “Les meves ex”. En aquell cas ens deien que donàvem un missatge masclista i nosaltres ja hem explicat que no, que tot al contrari, que el protagonista el deixem per terra i queda molt retratat. Aquest cas és semblant.

[Sona el telèfon. És en Joan Enric. “Som en una entrevista: Vols dir res?”, demana en Dani al quart membre de la banda. “Vols que digui que el disc és molt bo?” “Hua, hua”. “Que es burro!”, diu en Ferran, rient.]

—**A “Ciència-ficció” un home recorre a un experiment perquè li buiden el cervell de records i així puga tornar amb la seua parella.**

—E. COSTA: És una cançó de perdó. El protagonista vol perdonar la seva parella –alguna cosa que no sabem– i recorre a la tècnica i la tecnologia per a poder oblidar i...

—F. PIQUÉ: No és que sigui necessari oblidar per a perdonar, però aquest personatge no sap com perdonar, i per això decideix d’oblidar, que li prenguin els records.

—**A “Miracles” parlem d’un home aclaparat per la paternitat que pensa en el que ha perdut.**

—F. PIQUÉ: Amb aquesta cançó ens tornaran a acusar de masclistes. Però és un retrat d’un home. Ens agrada retratar els homes. No diem que tots els homes siguin així, però encara menys retratem les dones com aquelles que volen tenir el fill. No és cert.

—**Pot haver-hi qui confonga el retratat amb vosaltres.**

—D. ALEGRET: Seria un error.

—E. COSTA: Hi ha molts homes així i ens agrada posar una lupa sobre la realitat i retratar-los.

—**A “L’arquitecte” hi torneu amb la paternitat.**

—F. PIQUÉ: És la història d’un professional que està molt acostumat a tenir-ho tot molt controlat, molt classificat, molt ordenat, però “hi ha coses que no pots controlar”, la vida la fa cadascú. Es veu davant la paternitat i mira de projectar la vida del nen.

—**A “Tots els homes d’Escòcia” trobeu un músic anònim que us impressiona. És la més sincera?**

—D. ALEGRET: És el comiat del disc i una mena de lliçó. L’última frase diu que, “de tots els homes d’Escòcia, vam anar a parar a un vell i aquell ens va ensenyar què volia dir cantar”.

—F. PIQUÉ: És un anècdota que va viure en Joan Enric –com que no hi és ja l’explico jo–: ell va fer un Erasmus a Edimburg i, amb un company italià que es deia Mateo anaven a un bar on posaven música en directe. El primer dia que van entrar els va semblar que allà, amb aquell ambient, no s’hi podia escoltar bona música ni en somnis. Es va aixecar un paio, es va posar a cantar i es van haver de menjar les paraules. Potser només fan tres acords, potser no tenen una veu maca, però et fan emocionar. I aquest és el secret.

—**Un homenatge als músics anònims?**

—E. COSTA: Potser. Hi ha molta gent que té talent i no ho podem saber perquè no han tingut cap oportunitat. És potser un homenatge a tots aquests inèdits.

—**A Escòcia és molt més fàcil que a Catalunya de veure músics amateurs amb nivell tocant en locals oberts.**

—D. ALEGRET: Tots els països del nord tenen llocs on pots anar a escoltar música o a tocar. Aquí no ho tenim. Ja els costa prou de trobar escenari als grups semi-professionals.

—F. PIQUÉ: Això és cultural. I estaria molt bé que ara que la música catalana travessa un moment tan bo poguéssim avançar.

—D. ALEGRET: És tristíssim que ara aquí hi hagi tants bons músics i que no puguin tocar enlloc.

Alex Milian

